

Teppo Ahremaa toimii patentti-insinöörinä Berggren Groupiin kuuluvassa Turun Patenttitoimisto Oy:ssä. Kolumnipalkkio osoitetaan hänen toivomuksestaan Suomen Punaiselle Ristille.

Eija Hartemaa-Kallinen

Kiitos vastatuulessa

TALVEN kylmimpänä päivänä tallustin Annankatua pohjoiseen. Vastainen työnsi viiltäviä jääkiteitä nenääni ja villapaidan kauluksesta sisään. Kevyt lumi kinostui liian kesäisten kenkien ja sukkieni väliin. Näytin mursulta, jolla oli märät sukat.

"Teppo! Teppo!", kuulin äänen piponi läpi. Ei minua, turkulaista patenttikonsulttia, kukaan voi huudella pääkaupungin kaduilla. En pysäyttänyt vaellustani.

Olin Helsingissä opiskelemassa patenttilakia, nyt lounaspaikkaa etsimässä. Tunsin itseni hylkeeksi, joka etsii hengitysaukkoa jään alla. Kyllä se pian löytyy. Vai eivätkö nämä syö kuin sushia?

"Patentti-Teppo!"

Mitä ihmettä? Käännyn, ja kylmä hile valui kaulaani alaspäin. Kadun toiselta puolelta viittilöi hahmo hankien keskeltä. Minut tunteva alkuasukas, ehkä joku kollega. Jospa hän tietäisi ateriointiin sopivan suojaosan jääluolan.

Mies ei lainkaan muistuttanut arktista merinisäkästä, pikemminkin siperianttiikeriä. Ei kai ne syö mursuja, ja minulla on vilu ja nälkä. Uskaltauduin yli tien.

ENTINEN asiakkaani. Olin aiemmin ollut arvioimassa hänen yrityksensä kilpailijatilannetta ja neuvomassa tarvittavia toimenpiteitä. Emoyhtiömme oli saanut patentit ja tavaramerkit hoitoonsa, enkä ollut kuullut hänestä vähään aikaan.

"Mennään tuonne", mies hihkaisi ja ohjasi meidät lämpimään kahvilaan. Joimme glögiä ja vaihdoimme kuulumiset. Hänen silmänsä loistivat, kädet viuhkoivat. Vilkaisin hänen jalkojaan, lämpimät talvisaappaat. Minä riisuin salaa kengät pois, jospa saisin sukat vähän kuivemmiksi.

Tuotteita kuulemma myytiin, sijoittajia oli saatu, kilpailijat olivat lopettaneet kiusaamisen. Sitten seuralaiseni vakavoitui. "Kuule, kiitos sulle", sanoi suomalainen tiikeri hiljaa, ei katsonut silmiin. Se oli aitoa. "Vaikka kyllä se aika kallista oli..." Nauroimme kuonojamme nykytellen.

Hymy jäi huulilleni miehen lähdettyä, posket tuntuivat lämpimiltä. Näillä terveisillä saisin emoyhtiön väen iloiseksi.

KONSULTTI, patenttialan konsulttinaan, ei usein kuule työstään aitoa kiitosta, ei ainakaan suoraan. Se johtuu pääasiassa siitä, että apumme maksaa. Kissa kiitoksella elää, sanoi lapsuuteni naapurintäti kun maksoi ostoskassien kantamisesta. Muistelen häntä joskus kun kirjoitan lausuntoja asiakkaille.

Täti oli tietysti oikeassa. Mutta harmikseni minun ja kissan erot eivät jää tähän. Kissa voi kiivetä puuhun kun sitä pelottaa, eikä sen tarvitse tulla alas vaikka pyydetään. Sille annetaan alhaalla taas rakkautta, sitä enemmän mitä kauemmin se on läheisiään odottanut.

Kun minä lukitsen itseni työhuoneeseen, tulee joku työkaveri heti ovea hakkaamaan, kymmenen asiakasta lähettää sähköpostia, vaimo soittaa viimeistään illalla, ja seuraavana päivänä pomo kertoo oven läpi lopettavansa palkanmaksun viiden minuutin kuluttua. Kun tulen ulos, kukaan ei kiitä eikä silitä.

MYÖNNETÄÄN, ei tilanne oikeasti noin paha ole. Jos kiitos ei tule konsultin luo hopeapasuunaa toivottaen, on konsultin herkistettävä korviaan. Uuden toimeksiannon antava asiakas on kiitollinen asiakas. Kun asiakas ohjeistaa tarvittavista jatkotoimenpiteistä, hän haluaa kiittää raporttini selkeästä tilanneanalyysistä.

Toivottavasti asiakkaamme ymmärtävät, että lähettämämme lasku on suurkiitos luottamuksesta meihin. Maksettu laskuhan on asiakkaan tyytyväinen murahdus, osoitus siitä, että me olemme luottamuksen arvoisia. Kiitosta saa siis aina, jos vain kuuntelee tarkemmin.

SUKKIA kuivatellessani söin kanakeittoa. Se lämmitti varpaita. Mutta glögi oli lämmittänyt sydäntä. Otinkin toisen ennen kuin palasin tuiskuun. Sukat kastuivat pian uudestaan, mutta tuuli oli nyt myötäinen.

Käännettyäni Annankadulta suojaan kuulin patenttilain turvallisen kutsun. Kotona taas. □

teppo.ahremaa@berggren.fi